

2025/2441

10.12.2025

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2025/2441

z dnia 26 listopada 2025 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1806 poprzez modyfikację mechanizmu zawieszającego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 ⁽²⁾ wymienione są państwa trzecie, których obywatele podlegają obowiązkowi posiadania wizy przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich (zwanemu dalej „obowiązkiem wizowym”), oraz państwa trzecie, których obywatele objęci są zwolnieniem z obowiązku wizowego w przypadku, gdy ich całkowity pobyt nie przekracza 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu (zwanym dalej „zwolnieniem z obowiązku wizowego”).
- (2) Ruch bezwizowy przynosi znaczne korzyści zarówno Unii, jak i państwom trzecim. Stosunki gospodarcze, społeczne i kulturalne z państwami trzecimi przyczyniają się do dobrobytu i propagują na arenie międzynarodowej otwarty i wolny charakter Unii jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Wspólna polityka wizowa Unii stanowi pod tym względem podstawę jej współpracy z państwami trzecimi. Jednocześnie zmieniający się kontekst geopolityczny przyniósł nowe wyzwania związane z ruchem bezwizowym. Aby sprostać tym nowym wyzwaniom i szerszemu zakresowi zagrożeń związanych z nieuregulowaną migracją oraz zagrożeń dla porządku publicznego i bezpieczeństwa pojawiających się ze strony państw trzecich wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/1806 (zwanym dalej „państwami trzecimi zwolnionymi z obowiązku wizowego”), należy wzmocnić mechanizm tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego zwolnionego z obowiązku wizowego (zwany dalej „mechanizmem zawieszającym”) oraz zwiększyć skuteczność tego mechanizmu.
- (3) Należy ułatwić stosowanie mechanizmu zawieszającego poprzez, w szczególności, rozszerzenie możliwych podstaw jego uruchomienia, dostosowanie progów i procedur oraz wzmocnienie obowiązków Komisji w zakresie monitorowania i sprawozdawczości.
- (4) Unia zawarła z państwami trzecimi zwolnionymi z obowiązku wizowego szereg umów dotyczących zniesienia wiz krótkoterminowych i w przyszłości może zawierać dalsze tego rodzaju umowy. Jeżeli mechanizm zawieszający zostaje uruchomiony w odniesieniu do państwa trzeciego, z którym Unia zawarła taką umowę, powinien on być stosowany bez uszczerbku dla właściwych postanowień dotyczących podstaw zawieszenia oraz procedur określonych w danej umowie. Odpowiednio, aby zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego na podstawie prawa Unii stało się skuteczne zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, jednocześnie musi zostać zawieszone w drodze decyzji Rady stosowanie właściwej umowy.
- (5) Wobec potrzeby zapewnienia natychmiastowej i odpowiedniej reakcji na zagrożenia hybrydowe zgodnej z prawem Unii i zobowiązaniami międzynarodowymi powinna istnieć możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego w przypadku ryzyka lub zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich, które wynika z zagrożeń hybrydowych, takich jak finansowana przez państwo instrumentalizacja migrantów, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1359 ⁽³⁾, mająca na celu destabilizację lub osłabienie społeczeństwa i kluczowych instytucji.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2025 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 listopada 2025 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/oj>).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1359 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i sytuacje spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2021/1147 (Dz.U. L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

- (6) Istotne jest, aby dokumenty podróży, dokumenty tożsamości i dokumenty dokument umożliwiające ustalenie tożsamości przy wydawaniu innego dokumentu wydane przez państwa trzecie zwolnione z obowiązku wizowego były w pełni wiarygodne. Istotne jest również, aby takie dokumenty nie mogły być łatwo fałszowane lub podrabiane. Ze względu na to, że niedociągnięcia o charakterze systemowym w przepisach lub procedurach dotyczących bezpieczeństwa dokumentów państw trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego mogłyby powodować ryzyko lub zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich, powinna istnieć możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego na tej podstawie.
- (7) Programy obywatelstwa dla inwestorów prowadzone przez państwa trzecie zwolnione z obowiązku wizowego umożliwiają bezwizową podróż do Unii obywatelom państw trzecich, którzy w innej sytuacji podlegaliby obowiązkowi wizowemu. W ramach programu obywatelstwa dla inwestorów obywatelstwo przyznaje się w zamian za wcześniej ustalone płatności lub inwestycje osobom, które nie mają rzeczywistego związku z danym państwem trzecim. Unia szanuje prawo suwerennych państw do decydowania o własnych procedurach naturalizacji, jednak państwa trzecie zwolnione z obowiązku wizowego powinny być zniechęcane do wykorzystywania bezwizowego dostępu do Unii jako narzędzia pozyskiwania indywidualnych inwestycji w zamian za obywatelstwo. Ponadto brak kompleksowych kontroli bezpieczeństwa oraz procedur weryfikacji i należytej staranności ze strony takich państw trzecich w odniesieniu do programów obywatelstwa dla inwestorów stwarza szereg poważnych zagrożeń dla bezpieczeństwa obywateli Unii, takich jak ryzyko związane z praniem pieniędzy i korupcją. Aby zapobiec wykorzystywaniu w tym celu bezwizowego do Unii, powinna istnieć możliwość zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego wobec państwa trzeciego, które decyduje się na prowadzenie programów obywatelstwa dla inwestorów, w ramach których obywatelstwo przyznaje się osobom, które nie mają rzeczywistego związku z tym państwem trzecim.
- (8) Polityka wizowa państwa trzeciego zwolnionego z obowiązku wizowego, która nie jest dostosowana do polityki wizowej Unii w odniesieniu do wykazu państw trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego, może skutkować migracją nieuregulowaną do Unii, w szczególności w przypadku gdy dane państwo trzecie znajduje się w bliskiej odległości geograficznej od Unii. W związku z tym, jeżeli wskutek oceny Komisja stwierdzi, że taki brak dostosowania polityki wizowej państwa trzeciego może prowadzić do znacznego wzrostu liczby obywateli innych państw trzecich, którzy przybywają legalnie na terytorium tego państwa trzeciego, a następnie nielegalnie wjeżdżają na terytorium państw członkowskich, powinna istnieć możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego.
- (9) W rozporządzeniu (UE) 2018/1806 określono państwa trzecie, których obywatele objęci są obowiązkiem wizowym albo są z niego zwolnieni. Niektóre z kryteriów stosowanych do oceny zasadności przyznawania zwolnienia z obowiązku wizowego znajdują odzwierciedlenie w podstawach zawieszenia zawartych w innych przepisach tego rozporządzenia, dzięki czemu zapewnia się powiązanie kryteriów zwolnienia z obowiązkami wizowymi z podstawami zawieszenia. W mechanizmie zawieszającym zmienionym niniejszym rozporządzeniem należy zatem przewidzieć również możliwość zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, jeżeli nastąpi pogorszenie stosunków zewnętrznych Unii z państwem trzecim zwolnionym z obowiązku wizowego spowodowane poważnymi naruszeniami zasad określonych w Karcie Narodów Zjednoczonych, poważnymi naruszeniami podstawowych wolności lub obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego praw człowieka lub międzynarodowego prawa humanitarnego, poważnymi naruszeniami prawa międzynarodowego i międzynarodowych standardów prawnych, nieprzestrzeganiem międzynarodowych orzeczeń i wyroków sądowych lub wrogimi działaniami podjętymi przeciwko Unii lub państwom członkowskim w celu destabilizacji lub osłabienia społeczeństwa lub instytucji, które mają kluczowe znaczenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego Unii lub państw członkowskich. Takie wrogie działania mogą wynikać z obcych ingerencji w procesy polityczne, przymusu ekonomicznego, operacji cybernetycznych, szpiegostwa gospodarczego lub sabotażu infrastruktury krytycznej. Ponadto, biorąc pod uwagę, że taka sytuacja dotyczyć będzie stosunków zewnętrznych Unii jako całości, uruchomienie mechanizmu zawieszającego powinno należeć do wyłącznych prerogatyw Komisji, po konsultacji z państwami członkowskimi, w związku z pogorszeniem stosunków zewnętrznych Unii z państwem trzecim zwolnionym z obowiązku wizowego. Dodatkowo, jeżeli Komisja rozważa zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego na tej podstawie, w swojej ocenie powinna uwzględnić ona potencjalny wpływ zawieszenia na obywateli danego państwa trzeciego.
- (10) Umowy o zniesieniu wiz krótkoterminowych zawarte z państwami trzecimi zwolnionymi z obowiązku wizowego mogą przewidywać podstawy zawieszenia inne niż określone w mechanizmie zawieszającym. Wobec tego powinna również istnieć możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego w oparciu o takie podstawy. Stosowanie podstaw zawieszenia, które określono w umowach dotyczących zniesienia wiz krótkoterminowych, powinno być jednak ograniczone do zakresu stosowania tych umów.

- (11) Komisja powinna indywidualnie oceniać wysokość progów umożliwiających uruchomienie mechanizmu zawieszającego w przypadku znacznego wzrostu liczby obywateli państwa trzeciego, którym odmówiono wjazdu na terytorium państwa członkowskiego lub co do których stwierdzono, że przebywają na terytorium państwa członkowskiego bez takiego prawa, lub liczby wniosków o udzielenie azylu złożonych przez obywateli państwa trzeciego zwolnionego z obowiązku wizowego, w przypadku którego wskaźnik przyznawania azylu jest niski, lub liczby poważnych przestępstw związanych z obywatelami państwa trzeciego zwolnionego z obowiązku wizowego. Komisja powinna w szczególności mieć możliwość dokonania oceny, czy w przypadkach zgłoszonych przez państwa członkowskie lub w oparciu o własną analizę występują szczególne okoliczności, które uzasadniają zastosowanie progów niższych lub wyższych niż wskazane w odpowiednich przepisach rozporządzenia (UE) 2018/1806. Komisja powinna uwzględniać między innymi liczbę przypadków nielegalnego przekroczenia granic zewnętrznych państw członkowskich, liczbę bezzasadnych wniosków o udzielenie azylu lub liczbę przestępstw związanych z obywatelami państwa trzeciego zwolnionego z obowiązku wizowego w stosunku do liczby i wielkości państw członkowskich, których to dotyczy, oraz wpływ tych liczb na ogólną sytuację migracyjną, funkcjonowanie systemów azylowych lub bezpieczeństwo wewnętrzne państw członkowskich, których to dotyczy. Komisja powinna także uwzględniać działania podjęte przez dane państwo trzecie w celu zaradzenia sytuacji. Przed przyjęciem odpowiedniego aktu prawnego Komisja powinna dokładnie ocenić konieczność, proporcjonalność i skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego.
- (12) W celu powiadomienia Komisji o okolicznościach, które mogłyby stanowić podstawę zawieszenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia okresów odniesienia dłuższych niż dwa miesiące, aby móc wskazać nie tylko nagłe zmiany w danej sytuacji, ale również długoterminowe tendencje, w okresie do dwunastu miesięcy, które mogłyby uzasadniać uruchomienie mechanizmu zawieszającego.
- (13) W każdym przypadku, gdy Komisja uzna to za konieczne, lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady, powinna ona przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników systematycznego monitorowania zwolnienia z obowiązku wizowego w odniesieniu do wszystkich państw trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego, między innymi na podstawie danych z unijnych systemów informacyjnych, takich jak system wjazdu/wyjazdu (EES) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2226 ⁽⁴⁾ i europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 ⁽⁵⁾, oraz danych z organów, jednostek organizacyjnych i agencji Unii. Takie sprawozdania powinny koncentrować się na państwach trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego, które zgodnie z analizą Komisji nie spełniają już kryteriów przyznawania zwolnienia z obowiązku wizowego na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1806, istotnych z punktu widzenia podstaw zawieszenia, lub na państwach trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego, które napotykają szczególne problemy, które – jeśli nie zostaną rozwiązane – mogłyby prowadzić do uruchomienia mechanizmu zawieszającego. Komisja powinna w szczególności rozważyć składanie sprawozdań na temat państw trzecich nowo ujętych w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/1806, bez podjęcia z Unią dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego, jeżeli uzna to za konieczne, a w szczególności w pierwszych latach po wejściu w życie aktu prawnego wprowadzającego zwolnienie z obowiązku wizowego wobec takiego państwa trzeciego.
- (14) Jeżeli podstawą uruchomienia mechanizmu zawieszającego jest okoliczność, że państwo trzecie zwolnione z obowiązku wizowego, z którym pomyślnie zakończono dialog w sprawie liberalizacji reżimu wizowego, nie spełnia szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych, które zastosowano do oceny zasadności zwolnienia jego obywateli z obowiązku wizowego, lub ze względu na pogorszenie się stosunków zewnętrznych Unii z tym państwem trzecim zwolnionym z obowiązku wizowego, Komisja powinna przyjąć podejście ukierunkowane. Zgodnie z takim podejściem Komisja powinna zastosować zawieszenie w pierwszej kolejności do osób zajmujących wysokie stanowiska, takich jak członkowie oficjalnych delegacji tego państwa trzeciego, członkowie jego rządów lokalnych, regionalnych i krajowych, członkowie jego parlamentów lub wysokiej rangi urzędnicy publiczni lub wojskowi tego państwa trzeciego, minimalizując w ten sposób negatywne skutki dla ogółu jego społeczeństwa. Komisja powinna stale monitorować, czy uruchomienie mechanizmu zawieszającego przyniosło zamierzone skutki, i regularnie składać sprawozdania na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2226 z dnia 30 listopada 2017 r. ustanawiające system wjazdu/wyjazdu (EES) w celu rejestrowania danych dotyczących wjazdu i wyjazdu obywateli państw trzecich przekraczających granice zewnętrzne państw członkowskich i danych dotyczących odmowy wjazdu w odniesieniu do takich obywateli oraz określające warunki dostępu do EES na potrzeby ochrony porządku publicznego i zmieniające konwencję wykonawczą do układu z Schengen oraz rozporządzenia (WE) nr 767/2008 i (UE) nr 1077/2011 (Dz.U. L 327 z 9.12.2017, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/2226/oj>).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 z dnia 12 września 2018 r. ustanawiające europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1077/2011, (UE) nr 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 i (UE) 2017/2226 (Dz.U. L 236 z 19.9.2018, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj>).

- (15) Jeżeli decyzję o tymczasowym zawieszeniu zwolnienia z obowiązku wizowego podjęto na podstawie okoliczności, że państwo trzecie zwolnione z obowiązku wizowego, z którym pomyślnie zakończono dialog w sprawie liberalizacji reżimu wizowego, nie spełnia szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych, które zastosowano do oceny zasadności zwolnienia z obowiązku wizowego, lub ze względu na pogorszenie się stosunków zewnętrznych Unii z tym państwem trzecim zwolnionym z obowiązku wizowego, i jeżeli ta decyzja ta odnosi się do kategorii obywateli tego państwa trzeciego zajmujących odpowiedzialne stanowiska, państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne kroki, aby przez cały okres obowiązywania tymczasowego zawieszenia nie przyznawać wyjątków od tymczasowego obowiązku wizowego.
- (16) Jeżeli Komisja rozważa zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego w oparciu o własną analizę lub w następstwie powiadomienia przez państwo członkowskie, powinna ona uwzględnić w swojej ocenie wpływ zawieszenia na społeczeństwo obywatelskie w danym państwie trzecim, w szczególności gdy sytuacja w zakresie praw człowieka w tym państwie trzecim uległa pogorszeniu.
- (17) W przypadku podjęcia decyzji o tymczasowym zawieszeniu zwolnienia z obowiązku wizowego wobec państwa trzeciego należy przewidzieć odpowiedni czas na pogłębiony dialog między Komisją a danym państwem trzecim, mający zaradzić okolicznościom, które doprowadziły do zawieszenia. W tym celu czas trwania tymczasowego zawieszenia, przyjętego w drodze aktu wykonawczego, powinien wynosić 12 miesięcy, z możliwością przedłużenia tego czasu za pomocą aktu delegowanego o kolejne 24 miesiące. Przy przyjmowaniu takiego aktu delegowanego ważne jest, aby Komisja szczegółowo wyjaśniła wyniki pogłębionego dialogu z danym państwem trzecim, środki przyjęte przez to państwo trzecie i zainteresowane państwa członkowskie oraz powody, dla których uznano, że nie zaradcono okolicznościom prowadzącym do tymczasowego zawieszenia. Jeżeli przed końcem okresu stosowania aktu delegowanego nie uda się znaleźć rozwiązania, a Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy w sprawie przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I do rozporządzenia (UE) 2018/1806, Komisja powinna przyjąć akt delegowany przedłużający tymczasowe zawieszenie do czasu wejścia w życie przyjętego wniosku ustawodawczego. Przedłużenie to nie powinno być jednak dłuższe niż 24 miesiące.
- (18) Jeżeli akt wykonawczy tymczasowo zawieszający zwolnienie obywateli państwa trzeciego z obowiązku wizowego został przyjęty na podstawie okoliczności, że to państwo trzecie, którego obywatele zostali zwolnieni z obowiązku wizowego w wyniku pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego, nie spełnia szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych, które zastosowano do oceny zasadności przyznania jego obywatelom zwolnienia z obowiązku wizowego, lub ze względu na pogorszenie się stosunków zewnętrznych Unii z tym państwem trzecim, i okoliczności te utrzymują się, Komisja powinna mieć możliwość podjęcia decyzji, zgodnie z którą akt delegowany przedłużający zawieszenie ma zastosowanie jedynie do niektórych kategorii obywateli państwa trzeciego, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności danej sprawy i zasadę proporcjonalności. Jeżeli przed końcem okresu stosowania aktu delegowanego nie uda się znaleźć rozwiązania, Komisja powinna ponownie ocenić sytuację i mieć możliwość podjęcia decyzji o dalszym przedłużeniu zawieszenia w drodze kolejnego aktu delegowanego mającego zastosowanie do określonych kategorii obywateli państwa trzeciego.
- (19) W przypadkach należycie uzasadnionych pilnym charakterem sprawy, na przykład aby zapobiec masowemu napływowi obywateli państw trzecich przybywających nielegalnie na terytorium państw członkowskich lub poważnej szkodzi dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich, przewodniczący komitetu ustanowionego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1806 w celu wspierania Komisji powinien rozważyć skrócenie okresu na zwołanie spotkania komitetu i skorzystanie z procedury pisemnej przewidzianej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁶⁾, jako że umożliwiłoby to temu komitetowi szybsze wydanie opinii niż w innym przypadku.
- (20) Tymczasowe zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego znosi się, jeżeli przed końcem okresu zawieszenia zaradzi się okolicznościom, które do niego doprowadziły. W tym celu przed końcem okresu zawieszenia określonego w akcie wykonawczym Komisja powinna przyjąć akt wykonawczy, lub – przed końcem okresu zawieszenia określonego w akcie delegowanym – akt delegowany.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

- (21) Rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁷⁾ nie mają zastosowania do Irlandii; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (22) W odniesieniu do Islandii i Norwegii rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁸⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B i C decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁹⁾.
- (23) W odniesieniu do Szwajcarii rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁰⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B i C decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽¹¹⁾.
- (24) W odniesieniu do Liechtensteinu rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹²⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B i C decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽¹³⁾.
- (25) W odniesieniu do Cypru rozporządzenie jest aktem stanowiącym rozwinięcie dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2018/1806 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. W drodze odstępstwa od art. 4 zwolnienie z obowiązku wizowego obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II może zostać tymczasowo zawieszane na podstawie stosownych i obiektywnych danych zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w art. 8a–8f (zwanymi dalej »mechanizmem zawieszającym«).

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj>).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36, [http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj).

⁽⁹⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽¹¹⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj>).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21, ELI: <http://data.europa.eu/eli/prot/2011/350/oj>.

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj>).

Przesłanką do uruchomienia mechanizm zawieszającego jest powiadomienie Komisji przez państwo członkowskie zgodnie z art. 8b lub własna analiza Komisji zgodnie z art. 8c.

2. W przypadku gdy między Unią a państwem trzecim wymienionym w załączniku II zawarto umowę dotyczącą zniesienia wiz krótkoterminowych, art. 8a, 8e i 8f rozporządzenia stosuje się z zastrzeżeniem przepisów dotyczących podstaw zawieszenia i procedur określonych w tej umowie.”;

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Mechanizm zawieszający może zostać uruchomiony na jednej z następujących podstaw:

- a) znaczny wzrost liczby obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II, którym odmawia się wjazdu na terytorium państwa członkowskiego lub którzy przebywają bezprawnie na terytorium państwa członkowskiego;
- b) znaczny wzrost liczby wniosków o azyl składanych przez obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II, w przypadku którego odsetek uznawalności jest niski;
- c) pogorszenie współpracy w zakresie readmisji z państwem trzecim wymienionym w załączniku II lub inne przypadki braku współpracy w zakresie readmisji;
- d) znaczne ryzyko lub bezpośrednie zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich, które jest związane z państwem trzecim wymienionym w załączniku II, w szczególności gdy wynika ono z jednej z poniższych okoliczności:
 - (i) znaczny wzrost liczby poważnych przestępstw związanych z obywatelami tego państwa trzeciego, widoczny w obiektywnych, konkretnych i istotnych informacjach i danych przedstawionych przez właściwe organy;
 - (ii) zagrożenia hybrydowe;
 - (iii) systemowe braki w przepisach lub procedurach dotyczących bezpieczeństwa dokumentów;
- e) prowadzenie przez państwo trzecie wymienione w załączniku II programu obywatelstwa dla inwestorów, w ramach którego obywatelstwo przyznawane jest w zamian za wcześniej ustalone płatności lub inwestycje osobom, które nie mają rzeczywistego związku z tym państwem trzecim;
- f) brak dostosowania polityki wizowej państwa trzeciego wymienionego w załączniku II, który – w szczególności ze względu na bliskość geograficzną tego państwa trzeciego i Unii – mógłby prowadzić do znacznego wzrostu liczby obywateli innych państw trzecich, wjeżdżających nielegalnie na terytorium państw członkowskich po pobycie na terytorium tego państwa trzeciego lub po transzycie przez to terytorium;
- g) w odniesieniu do państw trzecich wymienionych w załączniku II w wyniku pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego z Unią – niespełnianie przez takie państwo trzecie szczegółowych wymogów opartych na art. 1, które zastosowano do oceny zasadności zwolnienia z obowiązku wizowego wobec jego obywateli;
- h) pogorszenie stosunków zewnętrznych Unii z państwem trzecim wymienionym w załączniku II spowodowane:
 - (i) poważnym naruszeniem przez to państwo trzecie zasad określonych w Karcie Narodów Zjednoczonych;
 - (ii) poważnym naruszeniem przez to państwo trzecie podstawowych wolności lub zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka lub międzynarodowego prawa humanitarne;
 - (iii) poważnym naruszeniem przez to państwo trzecie prawa międzynarodowego i międzynarodowych standardów prawnych;
 - (iv) nieprzestrzeganiem międzynarodowych orzeczeń i wyroków sądowych; lub

- (v) prowadzeniem przez państwo trzecie wrogich działań przeciwko Unii lub państwom członkowskim w celu destabilizacji lub osłabienia społeczeństwa lub instytucji, które mają kluczowe znaczenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego Unii lub państw członkowskich;
- i) inne podstawy zawieszenia określone w umowie o zniesieniu wiz krótkoterminowych między Unią a państwem trzecim wymienionym w załączniku II, ograniczone do zakresu stosowania danej umowy.

2. Na użytek ust. 1 lit. a), b) i lit. d) ppkt (i) i ust. 4 niniejszego artykułu znaczny wzrost należy rozumieć jako wzrost przekraczający próg 30 %, chyba że Komisja stwierdzi na podstawie analizy zgodnie z art. 8b ust. 5 lub na podstawie analizy, o której mowa w art. 8c ust. 2, że w danym przypadku zastosowanie ma inny próg. Komisja należycie uzasadnia takie stwierdzenie.

Do dnia 31 grudnia 2028 r. Komisja ocenia sposób, w jaki wdrożono próg określony w akapicie pierwszym, i przedstawia wyniki tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Ocena koncentruje się w szczególności na tym, czy próg jest istotny do celów mechanizmu zawieszającego.

3. Na użytek ust. 1 lit. b) niski wskaźnik przyznawania azylu należy rozumieć jako wskaźnik przyznawania azylu niższy niż 20 %, chyba że Komisja stwierdzi na podstawie analizy zgodnie z art. 8b ust. 5 lub na podstawie analizy, o której mowa w art. 8c ust. 2, że w danym przypadku zastosowanie ma inny wskaźnik przyznawania azylu. Komisja należycie uzasadnia takie stwierdzenie.

4. Na użytek ust. 1 lit. c) pogorszenie współpracy w zakresie readmisji z państwem trzecim wymienionym w załączniku II należy rozumieć jako znaczny wzrost, widoczny w odpowiednich danych, odsetka odrzuconych wniosków o readmisję, przedłożonych przez państwo członkowskie temu państwu trzeciemu, dotyczących jego własnych obywateli lub jeżeli umowa o readmisji zawarta między Unią lub tym państwem członkowskim a tym państwem trzecim tak przewiduje – dotyczących obywateli państwa trzeciego, którzy przedostali się tranzytem przez to państwo trzecie.

5. Na użytek ust. 1 lit. c) za inne przypadki braku współpracy w zakresie readmisji można uznać:

- a) oddalanie wniosków o readmisję lub nierozpatrywanie ich terminowo, w tym brak pomocy w identyfikacji obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których państwo członkowskie złożyło wnioski o readmisję, lub stwarzanie w inny sposób utrzymujących się przeszkód praktycznych w egzekwowaniu powrotów;
- b) niewydawanie terminowo dokumentów podróży w celu powrotów obywateli państw trzecich w terminach określonych w umowie o readmisji z państwem trzecim wymienionym w załączniku II lub nieakceptowanie europejskich dokumentów podróży wydanych po upływie terminów określonych w takiej umowie o readmisji;
- c) wypowiedzenie lub zawieszenie umowy o readmisji zawartej między Unią a państwem trzecim wymienionym w załączniku II.

Artykuł 8b

1. Państwo członkowskie może powiadomić Komisję, jeżeli w okresie od 2 do 12 miesięcy w porównaniu z tym samym okresem w roku poprzednim lub z dwoma miesiącami bezpośrednio poprzedzającymi datę rozpoczęcia stosowania zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II zajdzie w stosunku do niego co najmniej jedna z okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. a), b), c) i lit. d) ppkt (i).

2. Państwo członkowskie może powiadomić Komisję o zaistnieniu jednej lub kilku okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. d) ppkt (ii) i (iii), lit. e), f) i i).

3. Powiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, wskazują podstawy, na których są oparte. W stosownych przypadkach takie powiadomienia zawierają odpowiednie dane i statystyki, a także szczegółowe wyjaśnienie wstępnych środków podjętych przez państwo członkowskie w celu zaradzenia okolicznościom stanowiącym podstawę powiadomienia. W swoim powiadomieniu państwo członkowskie może określić, których kategorii obywateli danego państwa trzeciego ma dotyczyć akt wykonawczy przyjęty zgodnie z art. 8e ust. 1, określając szczegółowe powody.

4. Komisja niezwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o powiadomieniu otrzymanym zgodnie z ust. 1 lub 2.

5. Komisja niezwłocznie analizuje powiadomienie złożone na podstawie ust. 1 lub 2, biorąc pod uwagę:

a) czy zachodzi jedna z okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. a), b), c), d), e), f) lub i);

b) liczbę państw członkowskich, których dotyczy którakolwiek z tych okoliczności;

c) ogólny wpływ tych okoliczności na sytuację migracyjną w Unii, wynikający z danych przekazanych przez państwa członkowskie lub dostępnych Komisji;

d) sprawozdania przygotowane przez Europejską Straż Graniczną i Przybrzeżną, ustanowioną rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 (*), Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu, ustanowioną rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 (**), Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), ustanowioną rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 (***), lub inną właściwą instytucję, jednostkę lub organ Unii, lub inną właściwą organizację międzynarodową, jeżeli w danym przypadku wymagają tego okoliczności;

e) informacje przedstawione przez państwo członkowskie w powiadomieniu w związku z ewentualnymi środkami na mocy art. 8e ust. 1;

f) w konsultacji z danym państwem członkowskim – kwestię porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego w ujęciu całościowym.

6. W ramach analizy zgodnie z ust. 5 Komisja ocenia konieczność, proporcjonalność i skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego.

7. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach analizy zgodnie z ust. 5.

Artykuł 8c

1. Komisja regularnie monitoruje istnienie okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1.

W szczególności Komisja monitoruje także, czy państwa trzecie wymienione w załączniku II w rezultacie pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego z Unią nadal spełniają szczegółowe wymogi oparte na art. 1, które zastosowano do oceny zasadności przyznania ich obywatelom zwolnienia z obowiązku wizowego.

2. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę w przypadku gdy, po analizie danych, sprawozdań i statystyk, w tym danych, sprawozdań i statystyk pochodzących z odpowiednich instytucji, organów, urzędów lub agencji Unii, dysponuje ona konkretnymi i wiarygodnymi informacjami na temat istnienia jednej z okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1. Komisja podejmuje następnie niezbędne środki zgodnie z art. 8e i 8f.

Artykuł 8d

1. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z monitorowania prowadzonego zgodnie z art. 8c ust. 1 w odniesieniu do państw trzecich wymienionych w załączniku II w wyniku pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego z Unią. Sprawozdanie to składa się co najmniej raz w roku i przez okres siedmiu lat od dnia wejścia w życie aktu prawnego zwalniającego obywateli państwa trzeciego z obowiązku wizowego. Po upływie tego okresu Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, gdy uzna to za konieczne, na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady. Takie sprawozdania koncentrują się na państwach trzecich, w odniesieniu do których Komisja uzna, na podstawie konkretnych i wiarygodnych informacji, że nie spełniają już one pewnych szczegółowych wymogów opartych na art. 1, które zastosowano do oceny zasadności zwolnienia ich obywateli z obowiązku wizowego.

2. Oprócz obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące monitorowania prowadzonego zgodnie z art. 8c ust. 1 w odniesieniu do innych państw trzecich wymienionych w załączniku II, gdy uzna to za konieczne lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 8e

1. Komisja przyjmuje akt wykonawczy zawieszający na okres 12 miesięcy zwolnienie obywateli państwa trzeciego z obowiązku wizowego, jeżeli:

- a) na podstawie analizy zgodnie z art. 8b ust. 5, lub analizy, o której mowa w art. 8c ust. 2, zdecydowała, że takie działanie jest konieczne; lub
- b) zwykła większość państw członkowskich powiadomi Komisję o wystąpieniu okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. a), b), c), d), e), f) lub i).

2. Podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1 lit. a), Komisja:

- a) ściśle współpracuje z danym państwem trzecim, aby znaleźć alternatywne rozwiązania długoterminowe w odniesieniu do odpowiedniej okoliczności lub odpowiednich okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia, określonych w art. 8a ust. 1;
- b) uwzględnia kontekst polityczny, konsekwencje gospodarcze i skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla ogólnych stosunków zewnętrznych Unii i państw członkowskich z danym państwem trzecim; oraz
- c) bierze pod uwagę skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla społeczeństwa obywatelskiego w danym państwie trzecim, zwłaszcza gdy sytuacja w zakresie praw człowieka w tym państwie trzecim uległa pogorszeniu.

3. Zawieszenie przewidziane w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu może dotyczyć niektórych kategorii obywateli danego państwa trzeciego; w takiej sytuacji wskazuje się typy dokumentów podróży objętych zawieszeniem, a w razie potrzeby również kryteria dodatkowe. Określając, których kategorii zawieszenie dotyczy, Komisja na podstawie dostępnych informacji uwzględnia kategorie dostatecznie szerokie, aby skutecznie usunąć okoliczności, które doprowadziły do zawieszenia, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady proporcjonalności i niedyskryminacji zgodnie z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Akty wykonawcze przyjęte zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu określają dzień, z którym zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego stanie się skuteczne.

4. Komisja przedkłada projekt aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, komitetowi, o którym mowa w art. 11 ust. 1:

a) w ciągu jednego miesiąca od:

(i) otrzymania od państwa członkowskiego powiadomienia zgodnie z art. 8b ust. 1;

(ii) poinformowania Parlamentu Europejskiego i Rady o swojej analizie, o której mowa w art. 8c ust. 2; lub

(iii) otrzymania od zwykłej większości państw członkowskich powiadomienia o zajściu okoliczności stanowiących podstawę określoną w art. 8a ust. 1 lit. a), b), c), d), e), f) lub i);

b) w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia od państwa członkowskiego zgodnie z art. 8b ust. 2.

Akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

5. W drodze odstępstwa od ust. 1–4 niniejszego artykułu, art. 8b i art. 8c ust. 2, w przypadkach uzasadnionych pilnym charakterem sprawy, Komisja przyjmuje akt wykonawczy tymczasowo zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego wobec wszystkich lub niektórych kategorii obywateli danego państwa trzeciego na okres 12 miesięcy w przypadku gdy ma ona konkretne i wiarygodne informacje na temat istnienia którejkolwiek z okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia, określoną w art. 8a ust. 1, i uzna, że konieczne są szybkie działania. Takie akty wykonawcze określają dzień, z którym zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego wchodzi w życie.

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2. Przewodniczący komitetu, o którym mowa w art. 11 ust. 1, może rozważyć skrócenie okresu potrzebnego na zwołanie posiedzenia komitetu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 182/2011, oraz zastosować procedurę pisemną, o której mowa w art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia.

6. Bez uszczerbku dla art. 6 w okresie obowiązywania zawieszenia kategorie obywateli państwa trzeciego, którego dotyczy akt wykonawczy przyjęty zgodnie z ust. 1 lub 5 niniejszego artykułu, mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich.

7. Jeżeli Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z ust. 1 lub 5 niniejszego artykułu w oparciu o podstawę zawieszenia określoną w art. 8a ust. 1 lit. g), w związku z nieprzestrzeganiem szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych, lub na podstawie określonej w art. 8a ust. 1 lit. h), tymczasowo zawieszając zwolnienie z obowiązku wizowego obywateli państwa trzeciego posiadających paszporty dyplomatyczne, paszporty służbowe/urzędowe lub paszporty specjalne, państwa członkowskie nie przewidują nowych wyjątków od obowiązku wizowego zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a). Państwa członkowskie, które zawarły z danym państwem trzecim umowy dwustronne, podejmują niezbędne kroki, aby nie stosować wyjątków przyjętych zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a).

8. Bez uszczerbku dla ust. 7 niniejszego artykułu państwo członkowskie, które zgodnie z art. 6 podejmuje środki wprowadzające nowe wyjątki od obowiązku wizowego wobec jednej z kategorii obywateli państwa trzeciego objętego aktem wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 1 lub 5 niniejszego artykułu, powiadamia o tych środkach zgodnie z art. 12.

9. W okresie zawieszenia Komisja prowadzi pogłębiony dialog z danym państwem trzecim w celu usunięcia okoliczności, których to dotyczy. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o postępach i wynikach dialogu oraz o skuteczności zawieszenia.

10. W przypadku gdy okoliczności, które doprowadziły do tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, zostaną usunięte przed końcem okresu stosowania aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 1 lub 5 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akt wykonawczy znoszący tymczasowe zawieszenie, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 8f

1. Jeżeli okoliczności stanowiące odpowiednie podstawy zawieszenia określone w art. 8a ust. 1, utrzymują się w odniesieniu do państwa trzeciego, którego obywatele są objęci aktem wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 8e ust. 1 lub 5, Komisja przyjmuje – najpóźniej dwa miesiące przed upływem 12-miesięcznego okresu zawieszenia przewidzianego w akcie wykonawczym – akt delegowany zgodnie z art. 10 w celu zmiany załącznika II, aby tymczasowo zawiesić stosowanie tego załącznika na okres 24 miesięcy wobec wszystkich obywateli tego państwa trzeciego.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli akt wykonawczy, o którym mowa w art. 8e ust. 1 lub 5, dotyczący obywateli danego państwa trzeciego, został przyjęty na podstawie określonej w art. 8a ust. 1 lit. g) w związku z nieprzestrzeganiem szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych, lub na podstawie określonej w art. 8a ust. 1 lit. h), Komisja może, w drodze aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, tymczasowo zawiesić stosowanie załącznika II na okres 24 miesięcy w odniesieniu do niektórych kategorii obywateli tego państwa trzeciego, określonych zgodnie z zasadami określonymi w art. 8e ust. 3.

3. Zmiany, o której mowa w ust. 1, dokonuje się, umieszczając przy nazwie danego państwa trzeciego przypis informujący, że zwolnienie z obowiązku wizowego jest względem tego państwa zawieszone, i wskazujący okres tego zawieszenia oraz, w stosownych przypadkach, określone kategorie obywateli tego państwa trzeciego, do których ma zastosowanie zawieszenie. Akt delegowany staje się skuteczny z dniem zakończenia okresu stosowania odpowiedniego aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 8e ust. 1 lub 5.

Art. 8e ust. 7 stosuje się odpowiednio.

4. Bez uszczerbku dla art. 6 oraz ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu, w okresie obowiązywania zawieszenia obywatele państwa trzeciego objętego aktem delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich.

5. Bez uszczerbku dla art. 8e ust. 7 państwo członkowskie, które zgodnie z art. 6 podejmuje środki przewidujące nowe wyjątki od obowiązku wizowego wobec jednej z kategorii obywateli państwa trzeciego objętego aktem delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, powiadamia o tych środkach zgodnie z art. 12.

6. Przed końcem okresu stosowania aktu delegowanego przyjętego na podstawie ust. 1 Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat tymczasowego stosowania zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, dialogu między Komisją a państwem trzecim oraz środków wprowadzonych w celu usunięcia okoliczności, które doprowadziły do tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego.

Sprawozdaniom, o których mowa w akapicie pierwszym, może towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w celu przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I. W takim przypadku Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 10 w celu zmiany załącznika II, aby przedłużyć okres zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, określony w akcie delegowanym przyjętym na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, do czasu wejścia w życie zmiany, na podstawie której odniesienie do państwa trzeciego zostanie przeniesione do załącznika I. To przedłużenie nie przekracza okresu 24 miesięcy. Przypis towarzyszący temu odniesieniu zostaje odpowiednio zmieniony.

Jeżeli, z uwagi na utrzymujący się charakter okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. g) w odniesieniu do nieprzestrzegania szczegółowych wymogów dotyczących stosunków zewnętrznych lub praw podstawowych lub okoliczności stanowiących podstawę zawieszenia określonych w art. 8a ust. 1 lit. h), akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu miał zastosowanie zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu wobec obywateli państwa trzeciego posiadających paszporty dyplomatyczne, paszporty służbowe/urzędowe lub paszporty specjalne Komisja może wskazać w sprawozdaniu dotyczącym tego aktu delegowanego, że konieczne jest przyjęcie kolejnego aktu delegowanego w celu przedłużenia okresu zawieszenia o kolejne 24 miesiące. W tym przypadku akapity pierwszy i drugi niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku gdy okoliczności, które doprowadziły do tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego, zostaną usunięte przed końcem okresu stosowania aktu delegowanego przyjętego na podstawie ust. 1 lub 5 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 10 w celu zmiany załącznika II, aby znieść tymczasowe zawieszenie.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj>).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 (Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj>).

(***) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/794/oj>).";

3) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8f, powierza się Komisji na okres pięciu lat od 28 marca 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące powierzenia uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Powierzenie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Powierzenie uprawnień, o którym mowa w art. 7 lit. f) i art. 8f, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy powierzenie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8f wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu.”.

Artykuł 2

Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 listopada 2025 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

M. BJERRE